

- КОНСУЛТАТИВНИ ДОКУМЕНТ -

МАКРОПРУДЕНЦИЈАЛНИ ОКВИР

Март 2015

САДРЖАЈ

I. УВОД.....	3
1) <i>Предмет и циљ документа</i>	3
2) <i>Дефиниције</i>	3
II. ЦИЉЕВИ И ИНСТРУМЕНТИ МАКРОПРУДЕНЦИЈАЛНЕ ПОЛИТИКЕ.....	5
1) <i>Циљеви макроруденцијалне политике</i>	5
1.1) <i>Крајњи циљ макроруденцијалне политике</i>	5
1.2) <i>Основни циљеви макроруденцијалне политике</i>	5
1.3) <i>Прелазни циљеви макроруденцијалне политике</i>	5
2) <i>Инструменти макроруденцијалне политике</i>	6
III. ПРОЦЕС ДОНОШЕЊА ОДЛУКА О МАКРОПРУДЕНЦИЈАЛНОЈ ПОЛИТИЦИ	14
1) <i>Процес доношења одлука</i>	14
2) <i>Међуинституционална сарадња</i>	17

I. УВОД

1) Предмет и циљ документа

Овим документом ближе се уређују циљеви, инструменти и процес доношења одлука макропруденцијалне политике, не доводећи у питање остваривање основног циља Народне банке Србије.

Мандат Народне банке Србије за спровођење макропруденцијалне политике произлази из члана 4. тачка 3. Закона о Народној банци Србије („Службени гласник РС“, бр. 72/2003, 55/2004, 85/2005 – др. закон, 44/2010, 76/2012, 106/2012 и 14/2015), којим је прописано да Народна банка Србије „утврђује и спроводи, у оквиру своје надлежности, активности и мере ради очувања и јачања стабилности финансијског система“.

Пошто је реч о законској функцији Народне банке Србије, потребно је дефинисати крајње, основне и прелазне циљеве макропруденцијалне политике и инструменте за њихову реализацију. Циљ овог документа јесте да, у складу с релевантним домаћим и међународним прописима и праксом, одговори на ова питања. С обзиром на то да се макропруденцијална политика континуирано развија – и овај документ ће се мењати и развијати у складу с тим.

2) Дефиниције

- 1) **Системски ризик** је ризик од поремећаја у пружању финансијских услуга у финансијском систему који би могао имати озбиљне негативне последице на реалну економију. Системски ризик има две димензије. Прву димензију чини **структурни ризик**, односно ризик повезаности, који произлази из међусобне повезаности финансијских институција (тзв. међусекторска димензија ризика). Другу димензију чини **временска компонента**, тј. ризик који варира кроз време и зависи од фазе финансијског циклуса (тзв. циклична димензија ризика).¹

¹ Видети: *Bank of England (2009) The Role of Macroprudential Policy*, стр. 16.

- 2) **Макропруденцијална политика** обухвата активности и мере усмерене на спречавање настанка системских ризика, њихово смањење и отклањање.
- 3) **Инструменти макропруденцијалне политике** јесу правно обавезујуће мере макропруденцијалне политике усмерене на остварење циљева те политике.
- 4) **Системски значајна финансијска институција** јесте финансијска институција над чијим пословањем Народна банка Србије врши надзор и чије би погоршање финансијског стања или престанак рада имали озбиљне негативне последице на стабилност финансијског система. Системски значајне финансијске институције утврђују се на основу јасних критеријума и методологије, при чему се нарочито узимају у обзир величина институције, њена повезаност са осталим учесницима у финансијском систему и заменљивост у том систему, као и разгранатост и сложеност њеног пословања.

II. ЦИЉЕВИ И ИНСТРУМЕНТИ МАКРОПРУДЕНЦИЈАЛНЕ ПОЛИТИКЕ

1) *Циљеви макропруденцијалне политике*

Циљеви макропруденцијалне политике деле се на крајње, основне и прелазне.

1.1) *Крајњи циљ макропруденцијалне политике*

Крајњи циљ макропруденцијалне политике јесте да допринесе очувању и јачању стабилности финансијског система спречавањем настанка нових системских ризика, као и смањењем и отклањањем постојећих, уз обезбеђење доприноса финансијског система одрживом економском расту.

1.2) *Основни циљеви макропруденцијалне политике*

Основни циљеви макропруденцијалне политике су следећи:

1) јачање отпорности финансијског система како би могао брже да апсорбује финансијске и економске шокове, без неповољних последица по функције које тај систем врши (*структурна димензија системског ризика*);

2) ублажавање процикличности финансијског система, тј. његовог утицаја на појачавање финансијског и пословног циклуса (*временска димензија системског ризика*).

1.3) *Прелазни циљеви макропруденцијалне политике*

Основни циљеви макропруденцијалне политике остварују се преко *прелазних циљева макропруденцијалне политике*. Прелазни циљеви макропруденцијалне политике су следећи:

1) ублажавање и спречавање прекомерног кредитног раста и финансијске зависности (*Leverage*);

2) спречавање настанка или увећања значајне рочне неусклађености између извора средстава и пласмана финансијских институција;

- 3) спречавање настанка или ограничавање концентрације изложености финансијских институција специфичним секторима или појединим облицима активе;
- 4) ограничавање системских последица неадекватних подстицаја у смислу фаворизовања појединих финансијских институција, како би се смањио морални хазард и
- 5) јачање отпорности финансијске инфраструктуре.

2) *Инструменти макропруденцијалне политике*

Инструменти макропруденцијалне политике представљају правно обавезујуће мере чијом се применом остварују прелазни циљеви те политике. Избор конкретних макропруденцијалних инструмената део је ширег процеса идентификације и мерења системског ризика, на основу којих се, потом, одређују и одговарајући инструменти.

Када се идентификује опасност од настанка или увећања системског ризика, потребно је да се пажљиво одмери моменат увођења, релаксирања или укидања једног или више инструмената макропруденцијалне политике. Идентификација системског ризика и избор одговарајућих инструмената подразумевају праћење и анализирање кретања различитих индикатора системског ризика (у делу III детаљније се описује процес доношења одлука о макропруденцијалној политици). При избору инструмента полази се од извора системског ризика и, сходно томе, бирају се инструменти којима ће се утицати на одређене билансне категорије или на услове кредитирања. Неретко се истовремено примењује неколико инструмената макропруденцијалне политике, којима се настоје остварити различити прелазни циљеви. При избору инструмената веома је важно водити рачуна о њиховој међусобној повезаности, како би се избегле негативне последице по финансијски систем.

Како појединачни инструменти макропруденцијалне политике нису експлицитно наведени у Закону о Народној банци Србије, као што је то случај са инструментима монетарне политике, у овом документу дате су само основне карактеристике потенцијалних инструмената макропруденцијалне политике и циљеви њиховог увођења. У *Табели 1.* дати су прелазни циљеви² макропруденцијалне политике и инструменти који се

² Прелазни циљеви макропруденцијалне политике дефинисани су у складу с Препоруком Европског одбора за системски ризик о прелазним циљевима и инструментима макропруденцијалне политике.

могу користити за њихово остварење. Након тога, за сваки од тих циљева и инструмената дато је објашњење. Неки инструменти могу се користити за остварење више циљева.

Табела 1. Прелазни циљеви и инструменти макропруденцијалне политике³

1.	<p>Ублажавање и спречавање прекомерног кредитног раста и финансијске зависности (<i>Leverage</i>)</p> <p>1.1. Контрациклични заштитни слој капитала 1.2. Секторски заштитни слој капитала 1.3. Макропруденцијално ограничење односа капитала и укупне активе (<i>Leverage</i> рацио) 1.4. <i>LTV</i> лимит 1.5. <i>LTI</i> лимит</p>
2.	<p>Спречавање настанка или увећања значајне рочне неусклађености између извора средстава и пласмана финансијских институција</p> <p>2.1. Макропруденцијални додатни захтев за ликвидност – <i>LCR</i> 2.2. Макропруденцијално ограничење рочне структуре извора финансирања – <i>NSFR</i> 2.3. Макропруденцијално ограничење односа одобрених кредита и примљених депозита – <i>LTD</i></p>
3.	<p>Спречавање настанка или ограничавање концентрације изложености финансијских институција специфичним секторима или појединим облицима активе</p> <p>3.1. Макропруденцијално ограничење изложености одређеним секторима или појединим облицима активе</p>
4.	<p>Ограничавање системских последица неадекватних подстицаја у смислу фаворизовања појединих финансијских институција, како би се смањио морални хазард</p> <p>4.1. Заштитни слој капитала за системски значајне финансијске институције</p>
5.	<p>Јачање отпорности финансијске инфраструктуре</p> <p>5.1. Заштитни слој капитала за структурни системски ризик</p>

1. Ублажавање и спречавање прекомерног кредитног раста и финансијске зависности (*Leverage*). Прекомерни кредитни раст један је од узрока финансијских криза

³ Народна банка Србије ће на својој интернет страници објављивати детаље у вези с прелазним циљевима макропруденцијалне политике и инструментима те политике који се могу користити, с детаљним описима (циљ инструмента, припремни период за увођење, начин „израчунавања“, учесталост ревидирања и сл.).

који се увећава преузимањем нових обавеза које нису праћене сразмерним растом капитала.

Инструменти:

1.1. **Контрациклични заштитни слој капитала** (CCB – *Countercyclical capital buffer*) представља регулаторни захтев за издвајање додатне резерве капитала, изражава се у процентима ризиком пондерисане активе и може се мењати током финансијског циклуса. Ова конкретна резерва капитала треба да омогући банкама да поднесу будуће потенцијалне губитке у случају реализације системских ризика, односно за време финансијске кризе. Одлуке о увођењу и отпуштању контрацикличног слоја капитала базиране су на кретању изабраних индикатора ризика (нпр. један од њих је кредитни јаз). Генерално, овај инструмент се уводи у време прекомерног кредитног раста који доводи до раста системског ризика. На тај начин ублажава се пословни циклус и смањује системски ризик. Истовремено, формирањем резерве омогућава се наставак кредитне активности и у кризном периоду, чиме се ублажава пад БДП-а. Моменат укидања овог инструмента најчешће је повезан с кретањем кредитне активности, али подразумева и праћење сета других индикатора.

1.2. **Секторски заштитни слој капитала** (*Sectoral countercyclical capital buffer*) представља додатни привремени слој капитала који се уводи због изложености банака специфичним секторима или типу активе, а циљ му је смањење концентрације кредитне активности у секторима у којима се развија системски ризик. Изражава се у процентима ризиком пондерисане активе и може се мењати током финансијског циклуса. Секторски слојеви капитала могу се успоставити на два начина: (1) увођењем секторских пондера ризика (нпр. већи пондер ризика за стамбене кредите, кредите одобрене сектору грађевинарства, необезбеђене потрошачке кредите и сл.) или (2) увођењем додатног слоја капитала који се примењује у односу на ризиком пондерисану изложеност банака појединим секторима.

1.3. **Макропруденцијално ограничење односа капитала и укупне активе** (*Leverage ratio*). Представља лимит (доњу границу) односа основног капитала и укупне

(билансе и ванбилансне) изложености банке, која се не коригује степеном ризичности. Изражава се у процентима и може се мењати током финансијског циклуса. Увођењем лимита, тј. прописивањем минималног односа капитала и укупне активе умањује се могућност неконтролисаног процеса раздуживања. Уводи се најчешће као допуна инструментима који су усмерени на адекватност капитала обрачунату уважавајући ризичност изложености банке.

1.4. **Макропруденцијално ограничење покривености хипотекарног кредита вредношћу хипотековане неопкретности (Loan-to-value – LTV лимит)** представља ограничење максималног износа хипотекарног кредита у односу на вредност непокретности која служи за обезбеђење тог кредита. Увођење LTV лимита директно утиче на кредитну активност с обзиром на то да ограничава број потенцијалних корисника кредита. На тај начин се смањује тражња за кредитима и ограничава раст цена непокретности, чиме се делује на ублажавање финансијског циклуса. Овим, као и другим инструментима којима се ограничава тражња кредита, умањује се ризик немогућности дужника да сервисира кредит. Лимит се може мењати током циклуса. У Србији је овај лимит уведен 2011. године у висини 80% за девизне и девизно индексирани хипотекарне кредите одобрене физичким лицима (Одлука о мерама за очување и јачање стабилности финансијског система, „Службени гласник РС“, бр. 34/2011).

1.5. **Макропруденцијално ограничење кредитног задужења у односу на доходак (Loan-to-income – LTI лимит)** представља ограничење максималног износа кредитног задужења у односу на расположиви доходак корисника кредита (регулатор прописује број расположивих месечних доходака који се користи за обрачун овог лимита). LTI лимит, слично LTV лимиту, онемогућава прекомерно задуживање корисника кредита. Истовремено, овај инструмент делује ограничавајуће на одобравање кредита ризичнијим категоријама клијената. За разлику од LTV лимита, LTI лимит може бити рестриктивнији у фази раста цена непокретности, с обзиром на то да је кретање расположивог дохотка стабилније од кретања цена непокретности.

2. Спречавање настанка или увећања значајне рочне неусклађености између извора средстава и пласмана финансијских институција. Превелико ослањање на краткорочне

изворе финансирања може да доведе до изненадног недостатка ликвидних средстава, што може бити разлог хитне продаје имовине по ценама знатно нижим од тржишних. То даље, кроз директну и индиректну повезаност финансијских институција (структурни системски ризик), може да генерише неликвидност укупног тржишта.

Инструменти:

2.1. **Макропруденцијални додатни захтев за ликвидност** (*Liquidity Coverage Ratio – LCR*) представља регулаторни захтев који обавезује банке да држе додатни привремени слој ликвидности изнад макропруденцијалног захтева који се тиче минималног односа ликвидне имовине и ликвидних обавеза. Може се мењати током фаза финансијског циклуса. Држање имовине која се брзо може конвертовати у готовину (високо ликвидна имовина) треба да омогући банци да измирује обавезе под претпоставком ликвидносног шока који траје 30 дана. Тај период сматра се довољним да руководство банке и супервизор предузму одговарајуће корективне мере ради адекватног реструктурирања банке.

2.2. **Макропруденцијално ограничење рочне структуре извора финансирања** (*Net Stable Funding Ratio – NSFR*) представља регулаторни захтев за покривеност процењеног потребног износа дугорочних извора финансирања *расположивим износом* стабилног дугорочног финансирања (у периоду од једне године током које је финансијски систем суочен са стресним условима). Ово ограничење треба да подстакне ослањање на стабилније (дугорочније) изворе финансирања, али његово успостављање није оперативно лако спровести (због потребе утврђивања процењеног потребног износа дугорочних извора финансирања), због чега и постоји извесна дискреција при увођењу овог инструмента на националном нивоу. С обзиром на то да је *NSFR* усмерен на дугорочне изворе финансирања, он се користи као допуна макропруденцијалног додатног захтева за ликвидност (*LCR*), који је махом усмерен ка покривености краткорочних извора финансирања који доспевају у периоду од 30 дана.

2.3. **Макропруденцијално ограничење односа одобрених кредита и примљених депозита** (*Loan-to-deposit – LTD*) представља максимално дозвољени однос стања кредита и стања депозита и може се мењати током фаза финансијског циклуса.

Инструмент има за циљ да смањи зависност од мање стабилних извора финансирања, тј. ослањање на њих и подстакне ослањање на стабилније изворе финансирања, попут депозита.

3. Спречавање настанка или ограничавање концентрације изложености финансијских институција специфичним секторима или појединим облицима активе. Концентрација изложености једном сектору или истој врсти имовине може довести до осетљивости финансијског система на један системски догађај (нпр. изненадни пад цена на тржишту непокретности може да изазове поремећај у целом банкарском систему ако постоји концентрација изложености том тржишту).

Инструменти:

3.1. *Макропруденцијално ограничење изложености одређеним секторима или појединим облицима активе* представља регулаторно ограничење изложености банке одређеном сектору или одређеном облику активе, до нивоа који се утврђује као проценат основног капитала (нпр. изложеност не може прећи 10% основног капитала). За разлику од микропруденцијалних ограничења великих изложености, која су мање рестриктивна (дозвољавају већи проценат изложености), макропруденцијално ограничење има за циљ смањење ризика концентрације, смањење могућности ширења секторског ризика кроз систем и смањење ризика неиспуњења обавеза друге уговорне стране.

4. Ограничавање системских последица неадекватних подстицаја у смислу фаворизовања појединих финансијских институција, како би се смањило морални хазард. Реализација овог циља укључује предузимање мера ради повећања отпорности системски значајних финансијских институција на системске ризике. Истовремено, интерним јачањем капацитета системски значајних институција ограничава се могућност настанка моралног хазарда који произлази из имплицитне гаранције државе за обавезе ових институција.

Инструменти:

4.1. *Заштитни слој капитала за системски значајне финансијске институције* представља посебан додатни заштитни слој капитала за финансијске институције које су значајне за систем, и, као и други заштитни слојеви капитала, изражава се у процентима ризиком пондерисане активе. То значи да ће ове институције, поред минималне микропруденцијалне адекватности капитала и евентуалних других заштитних слојева капитала који су уведени (попут нпр. контрацикличног, секторског или системског заштитног слоја капитала), морати да задовоље и захтеве који се тичу овог посебног заштитног слоја капитала. Поремећаји у пословању системски значајне финансијске институције, или њена пропаст, могу довести до значајних поремећаја у функционисању финансијског система као целине, чиме се угрожава и економска активност. Овим инструментом умањује се вероватноћа настанка таквог догађаја. Ниво (процент) овог заштитног слоја не мора бити исти за све системски значајне институције, већ се утврђује сходно њиховом значају. Додатни ефекат употребе овог инструмента је неутралисање компаративне предности коју овакве институције имају због статуса „сувише велике да би престале с радом“ (морални хазард).

5. Јачање отпорности финансијске инфраструктуре. Несметано обављање финансијских трансакција неопходан је услов за очување поверења у финансијски систем и очување његове стабилности. Због тога је потребно да се ограничи ризици који могу настати због шокова који ће имати дугорочне ефекте а који нису повезани с финансијским и пословним циклусима.

Инструменти:

5.1. *Заштитни слој капитала за системски ризик (Systemic risk buffer – SRB)* представља додатни слој капитала изражен у процентима ризиком пондерисане активе. Увођењем овог инструмента јача се отпорност појединих сегмената финансијског сектора, а тиме и сектора у целини, на потенцијалне шокове који су дугорочни, тј. структурни, а нису повезани с циклусима (нпр. промена прописа или рачуноводствених стандарда, измењена комплексност финансијског система и сл.). Увођењем заштитног слоја капитала за ове намене, кроз повећање финансијских капацитета, јача се могућност система да апсорбује потенцијалне

губитке по наведеним основима. Иако је главна сврха увођења овог инструмента заштита од структурног системског ризика, он може да се користи и за ризике који су повезани с пословним циклусима ако они воде нпр. концентрацији изложености. Може се увести за једну, више или све институције у систему. При његовом увођењу, треба водити рачуна да се не доведе у питање остваривање функције финансијске интермедијације.

Нови прелазни циљеви и инструменти макропруденцијалне политике утврђују се на основу оцене кретања изабраних индикатора за домаћи финансијски систем, а уважавајући потребе за ублажавањем или отклањањем постојећих ризика и спречавањем појаве нових системских ризика.

С обзиром на то да су инструменти наведени у *Табели 1.* под бр. 1.1, 1.2, 1.3, 2.1, 2.2, 3.1, 4.1. и 5.1. уређени прописима Европске уније којима се имплементира Базел III стандард – њихова примена биће усклађена с процесом транспоновања тих прописа у домаћи правни систем.

Преглед инструмената датих у *Табели 1.* не представља коначан списак макропруденцијалних инструмената који су данас на располагању носиоцима макропруденцијалне политике, већ ће се мењати и унапређивати.

III. ПРОЦЕС ДОНОШЕЊА ОДЛУКА О МАКРОПРУДЕНЦИЈАЛНОЈ ПОЛИТИЦИ

1) Процес доношења одлука

У процесу спровођења макропруденцијалне политике, разликују се четири основне фазе:

1. Идентификација, оцена и праћење системског ризика;
2. Избор и калибрација инструмента макропруденцијалне политике;
3. Имплементација инструмента макропруденцијалне политике;
4. Оцена утицаја примењеног инструмента.

Схема 1. Циклус макропруденцијалне политике (процес доношења одлука)

Прва фаза циклуса макропруденцијалне политике укључује идентификацију и оцену системског ризика. За те потребе прате се и анализирају кретања различитих индикатора временске и структурне димензије системског ризика. Нарочито је важно оценити да ли се показатељи побољшавају или погоршавају. С обзиром на то да кретање једног индикатора најчешће није довољно да би се на основу њега утврдила потреба за

макропруденцијалном интервенцијом, најчешће се прати шири скуп индикатора, који се временом може мењати и допуњавати. Поред тога, у овој фази важну улогу имају и експертска процена и квалитативне информације добијене анализом тржишних информација (*Market Intelligence*). Из тог разлога, за што квалитетнију оцену опасности од настанка системског ризика, најцелисходније је пратити шири скуп индикатора, укључујући податке који се прикупе у току контроле банака и с финансијског тржишта, при чему се тај скуп може мењати и допуњавати. Поред тога, неопходно је спроводити и стрес тестове отпорности банкарског система према редовној динамици и константно их унапређивати. Услед свега тога, добра процена системских ризика представља важну прву карику у доношењу исправних одлука из домена макропруденцијалне политике.

Друга фаза циклуса макропруденцијалне политике почиње у моменту када се уочи опасност од појаве или раста системског ризика. У том тренутку веома је важно проценити да ли је макропруденцијална интервенција неопходна или је адекватније реаговати мерама монетарне или фискалне политике. Поред тога, важно је још у почетним фазама упознати учеснике на тржишту с постојањем системског ризика. У одређеним околностима издавање упозорења или препорука може бити сасвим довољан механизам да се утиче на промену понашања тржишних учесника, без потребе за употребом инструмената макропруденцијалне политике. Ако се процени да је ниво ризика такав да захтева примену ових инструмената, при избору једног или више инструмената, неопходно је проценити њихову ефикасност у односу на конкретан циљ интервенције (нпр. спречавање прекомерног кредитног раста). Врло често оптимална реакција може укључити истовремену примену више инструмената, што такође треба имати у виду у овој фази циклуса макропруденцијалне политике. Тако се, нпр., у узлазној фази кредитног циклуса, ради спречавања прекомерног кредитног раста, поред увођења контрацикличног слоја капитала, може истовремено директно утицати и на одређено високоризично задуживање (нпр. постављањем максималне покривености хипотекарног кредита вредношћу хипотеке).

Трећа фаза циклуса макропруденцијалне политике односи се на избор момента примене инструмента, што може бити веома важно са аспекта постизања циља или циљева. Правовременост интервенције захтева добру процену, при чему дужина

припремног периода зависи од конкретног инструмента макропруденцијалне политике. Прерано или прекасно увођење инструмента може да изазове трошкове веће од оних који би настали да је интервенција била правовремена. Нпр., прерано увођење инструмента може да доведе до различитих поремећаја финансијског система, попут измештања појединих облика финансијских токова ван банкарског сектора. Прекасно увођење инструмента значи да се системски ризик већ акумулирао и да ће трошкови његовог ублажавања бити већи, а ефекти примене инструмента ограничени. У начелу, инструменте макропруденцијалне политике требало би примењивати по унапред дефинисаној формули (јасним правилима), проактивно и на начин који не утиче на већ закључене кредитне уговоре. Ипак, не може се искључити могућност дискреционог одлучивања, посебно у ситуацијама јаким и изненадних системских ризика. Комуникација и објашњење разлога увођења инструмента такође су веома важни, као и појашњење евентуалних интеракција између инструмената који се уводе и мера микропруденцијалне, монетарне и фискалне политике.

Четврта фаза циклуса макропруденцијалне политике односи се на оцену утицаја примењеног инструмента, тј. процену да ли је његовом применом остварен жељени циљ. У овој фази процењује се и да ли је инструмент резултирао неким нежељеним ефектима. Ако услови то захтевају, имплементирани инструмент макропруденцијалне политике може бити измењен или укинут.

Одређивање момента увођења, релаксирања или укидања инструмената макропруденцијалне политике није увек једноставно, јер они испољавају асиметричност ефеката: лакше их је спровести када треба да се супротставе узлазној фази циклуса него у силазној фази циклуса, када треба да се подстакне активније кредитирање. Тако, у периоду финансијске кризе, када је најважније да су банке адекватно капитализоване и да су у стању да наставе неопходно кредитирање, није једноставно утицати на финансијске институције да обезбеде адекватан ниво кредитне активности (због аверзије према ризичним пласманима). Због тога су у силазној фази финансијског циклуса, када финансијске институције настоје да смање ризик, донети инструмената макропруденцијалне политике мањи него у узлазној фази циклуса.

У годишњим извештајима о стабилности финансијског система које израђује и објављује Народна банка Србије, даје се преглед стања и кретања у финансијском систему, као и информације о потенцијалним ризицима по стабилност финансијског система и мерама које су у ту сврху предузете – како проактивно, тако и корективно.

2) Међуинституционална сарадња

Очување и јачање стабилности финансијског система као целине подразумева брзе и координиране активности надлежних институција. Ради унапређења формалне сарадње између институција које су укључене у надзорни и регулаторни оквир финансијског система, Влада Републике Србије, Народна банка Србије, Агенција за осигурање депозита и Комисија за хартије од вредности формирале су крајем 2013. године посебно међуинституционално тело – Комитет за финансијску стабилност (Комитет).

Комитет делује као саветодавно тело које разматра и оцењује питања стабилности финансијског система и мере које се могу предузети ради одржавања те стабилности. Комитет делује с циљем јачања међусобне сарадње и усклађивања политика и мера које институције, у складу са својим надлежностима, предузимају на очувању и јачању стабилности финансијског система. Комитет успоставља систем редовног дијалога надлежних органа, као и систем линија комуникације у кризним ситуацијама.

Скраћенице:

CCB: Countercyclical capital buffer

LCR: Liquidity Coverage Ratio

LTI: Loan-to-income ratio

LTV: Loan-to-value ratio

LTD: Loan-to-deposit

NSFR: Net Stable Funding Ratio

SRB: Systemic risk buffer